

Midden in allerlei actie

– bij actie moet jij je dit voorstellen:
een aantal verstrengelde wurgslangen,
bijvoorbeeld één anaconda,
één python
en twee zelfverzonnen slangen:
één rastamoka (een morkakleurig lint van vlees en spier)
en één dalbahhallaslang (met zoals je weet koraalrode pantervlekken).
Net als bij mensen in een vergelijkbare verstrengeling is niet duidelijk:
paren ze,
proberen ze elkaar dood te maken? –

klonk in mijn hoofd de gedachte,
nee, niet in de vorm van een stem,
eerder echo-achtig, als iets wat ooit een stem was geweest,
tegenwoordig té vermoeid
om de kracht voor een stem op te brengen:

je zou kunnen bidden
tot de god van de liefde

en – toeval? – even later
zag ik hem, een *kereltje*, aanstalten makend iets te gappen
(de god van de liefde is nu eenmaal een dief)
en toen hij besepte dat hij was gezien het air aannemend
van iemand die in beslag wordt genomen
door de belangrijke zaken des levens
waarna hij zich met zichzelf meteen weer uitwissende schuifelpasjes
terugtrok achter de bananenplant
(er is hier steeds sprake van *god*, *kereltje*, *hij*,
godin, *vrouwtje*, *zij*, kan óók natuurlijk,
dat laat ik aan jou over).

Ik eropaf:

hoog torenend, drakentand- en dóng-dóng-dóng-
donkere-rots-achtig,
en, tsja, even is er de gedachte aan bijl
roodgeverfd blad de voorhamer
waarmee ik de haringen van mijn circustent de grond in ram
als ik begin

maar er is iets wat me tegenhoudt,

iets wat kleiner is dan het oog van een naald,
weidser dan de opalen lucht boven zee nét voor
(zoals de onuitstaanbaar vervelende en onuitstaanbaar aantrekkelijke moeders
op het strand zeggen)

'de-son-ur-goed-doorkompt',
iets wat geen naam heeft,
wat het hebben van namen lang, lang geleden
achter zich heeft gelaten,
iets! – je wéét
wat ik bedoel – en daarom,
net als gisteren,
net als eer-eergisteren,
net als drie weken geleden,
dáárom
sla ik dat liefdesgodje dus niet dood.

HAP! HAR!

Wachwachwach. Ren terwijl ik niet ren –
snel dan zelfs mijn spiegelbeeld voorbij. Zwerm bruine vogels:
het klapperen maakt van mij! van mij!
ik ben mijn hijgen. Dit nest is veel te groot en leeg
gggrrrr – hou daar niet van. Opzouten met die dennen – gggrrrr
Hij die mij slaat en bindt
maakt me pas vrij – maar ííííís niet.

WACH! WACH!

vraag elke mensenkut & -lul: ik ben toch lief?
en krijg steeds nul. Ben dweil
en leeggepist en dode vis. Kun je niet komen en mij hebben? Zo
kan ik toch niet zijn?

OVER ZIJN GELUK

Zoals altijd voelde hij het aankomen,
draaide – vreemd: ik heb de neiging te schrijven ‘zijn ouwe hondenhoofd vol
lellen en plooiën’

maar zo’n hoofd had hij niet – zijn gezicht
in de richting waar dat wat hij verwachtte
– iets wat klein én verpletterend groot was
pluisje in de wind
opkomende zon
maar sneller, véél sneller –
vandaan kwam (ik onderbreek mezelf even:
wat is dat eigenlijk voor *plaats*,
waar dergelijke verschijnselen vandaan komen?)

en toen – ondanks de zinloosheid van het zijn het-zijne-mijne-alles
ooit was geweest nu was nog zou
die smurrie dat krijsen hè bah hou toch us op smeltende niet zo sissen
je speeksel spat in muh gezicht poolkappen New York onder water Auschwitz
bevallende vrouw benen tegen elkaar binden en dan gaan zitten kijken
de stem die zegt jij bént die vrouw je dróómt
dat je iemand anders bent de in zwart gehulde koppensnellers –

hoewel er niets door werd goedge maakt verklaard
rationele grondslag afwezig als blauwe
lucht wit papier
dat het over een paar uur helemaal verdwenen en hij
weer even woest als daarvoor net zo’n bloemetje
dat in het voorjaar drie weken oht en aht en glunderend om zich heen kijkt –

was hij *gelukkig*, alles en iedereen bleek zoals gewoonlijk monter
een zonlichtkleurig jasje van onontcijferbare betekenis te hebben aangeschoten.

ACHT ACHTERVOLGINGEN

De gedichten snellen voor me uit;
om ze te vangen ren ik achter ze aan, mijn handen naar ze uitgestrekt.
Natuurlijk tegelijk: de gedichten zitten achter mij aan;
natuurlijk – zes goede vrienden:
een verkeerszuiltje;
een verdwaalde behacup (kleur magenta);
een rafelig vogelnestje
in groen gras;
een beddenlaken van blauw satijn;
een maki die een wijsneuzig brilletje draagt
(of is het omgekeerd: draagt het brilletje de maki?);
de vederlichte holte waarin een inmiddels vergeten woord
uitgerust ontwaakte.
Ook makkelijk te begrijpen.

Een beroemde dichter terroriseerde zijn gezin;
het contrast tussen zijn gezin en zijn gedichten kon hij niet verdragen;
de 'prins der duisternis': hij bracht de hemel naar de aarde
en leidde kinderen en vrouwen naar de hel die hij rondom de hemel maakte
als hij geen trompet speelde.

Kun je schrijven: voor deze kunstenaars was de schoonheid van hun kunst een
te zware last?

(Zijn deze formuleringen helder en eenvoudig
of moet ik er nog aan werken?)

Ik bedenk – terwijl ik Miles Davis opzet –
dat ze die schoonheid beter *niet* hadden kunnen maken
als ze dan minder slecht waren geweest.

Van dat streng zijn ga ik me groter voelen,
Plato- en kikkerachtig zwel ik op,

ik voel me een trompet waarop wordt gespeeld.

Ik spreek in gedachten tegen mijn vrouw en dochter:
jullie verwoesten mijn leven! Alles maken jullie kapot!

en ik word *nóg* groter, als deeg rijst hemelse schoonheid rond me op.
'Ga weg!' roep ik. 'Ik wil geen hemelse schoonheid!'

Ik wil slecht schrijven en onbenullig zijn.

Ik ga naar mijn vrouw en dochter en aai ze over hun hoofd;
ik voel mezelf veranderen in een aardige man.

Het zonlicht aait de slootjes rondom het huis;
overal beginnen kikkers te kwaken.

De enige waardevolle muziek en de enige waardevolle poëzie, besef ik, klinkt zo:
kwaak-kwaak-kwaak.

Nu is iedereen gelukkig.

KATE BEGLUURD DOOR ZEER ENGE MAN

Hoe ze daar weer in het zand (hijg)
met haar onnozele gefotoshopte (hijg)
omhoog haar kolossale (óóóów ja!)

– ZIJN ZE ECHT? ZIJN ZE ECHT? –

bijna ondraaglijk (uóóórrrh!) ver ontbloomt
alleen het onnoembare (gódferdegódfer)
zon (ja!) zonzonzonlicht

nog verborgen

want ieder die dat siet (ik swéér ut je! Ik swéér ut je weet jij waarop...?!
ik swéér ut je op ut hóóf – jah? –
op ut hoofd van muh moeder!)
die sterruft on-mih-duh-luk van geluk
en hoe ik dan – kronkelend – niet eens stijf weet je – Allah is groot!

een vochtige larve
licht! licht! licht!

Wat is er verkeerd an? Nouw...?! Seg ut dan...!
Had je wat...?! Nouw...?!
Se wou ut selluf. Se is een hoer! Een fucking hoer!
Heeeeeeh... Handuh wassuh
en dan I-S-I-S googelen
want och mán, wattie jongens doen
daar ga ik ook só hard op

REALISME

a = b en a ~~≠~~ b. Een kruising

tussen een albatros en een Guinees biggetje. Uitgestrekt op een warm esdoornblad
(groene lakens om me heen, overal om me heen)

– , – heel diep onder me riep oma dat ik onmiddellijk (on-mih-dúh-lúk) omlaag moest
komen, de stegosaurussen waren al vlakbij –,

probeerde ik te bewijzen dat je zeven kreeg

als je twee van zes aftrok;

ik wist het zeker

omdat ik me de kaarsjes op de taart zo goed herinnerde

en trappelde met mijn voeten van ergernis. (De koolmezen vlogen op,

zij het tussen haakjes.) Een zuurstok en een zebra bogen zich naar me toe,

schonken me van zichzelf en kersensap uit een marmerwitte vaas,

betten mijn bezwete voorhoofd, ogen dicht,

ik hing onder een houtduif met het gezicht van Femke Halsema. 'Alles komt goed,'

fluisterde Penélope Cruz die naast ons klapperde met haar vleugels zwarter

dan zwart – warme, warme zeewind, vermengd met de geur van tortillachips:

zeven, ik zág het opeens

en richtte mijn loop vol vertrouwen op de horizon.

WAT POËZIE MOET

(voor Ilja Leonard Pfeijffer)

Powesie mot begrijuhlluk sijn

dus nie: breekblauw het binnenvlees van je madrigaal
ik kathedraal je tot diep in je azuren dubbelganger
de klingklang van je kattenurinekleurige verlangen
dooft sissend op mijn hand

maar helahola lang levuh de boturrrrvloot
was ik maar een van de letters van het Wilhelluhmus
as se ut so móói singuh
dat je ur nattuh oguh van krijg
Theo Laseroms in sijn glorielijd of un goed bruin gebraduh sosijs
neergevlid as un lekkur wijf tussen vier bloemige piepers en een gebergte van bloemkool
vadsig oprijzend uit een moeras van jus en witte saus – *dat*
begrijujewel

de oude, zojuist afgetreden minister is daar
hij lijkt plotseling op het jongetje dat hij vijftien jaar geleden was
bedroefd omdat de juf niet wilde geloven dat hij niets had gedaan
(wat eigenlijk niet waar was, dat bezadigd voortkruipende torretje
had hij immers platgestampt
met die schoenen die hij háátte
en het torretje was veranderd in smurrie
die even aantrekkelijk als afstotelijk was

maar terwijl het niet waar was,
was het óók waar
hij kon 'dat hij niets had gedaan' immers zien,
voelen; *het was aanwezig*,
luidkeels, schetterend als de zon
de juf, hijzelf – zo onrechtvaardig
dat iedereen, zijn giechelende klasgenoten, de juf,
deed alsof iets wat er was er niet was)

en de snoek tussen het riet is daar
als je even niet naar hem kijkt
en dan weer wel
is hij groter of kleiner geworden
zijn strepen zitten niet echt aan hem vast
speels raken ze hem aan
laten hem los
nemen deel aan het bijna-dansen van het water
en het bijna-dansen van het licht
de snoek heeft zijn bek een eindje open
drinkt met kleine slokjes
over honderd jaar heeft hij alles op
dan is hij een snoek op het droge
hij kan daar trouwens niet zijn
de poel staat niet met ander water in verbinding
greppels strekken zich wanhopig naar de poel uit
maar vallen droog voor ze hem bereiken

en het landingsvaartuig is daar
de soldaten waarmee het is gevuld zijn gevuld
visioenen van toekomstige heldendaden
zo dichtbij al, zo dichtbij
als de boot zijn klep een beetje onnozel open laat vallen